

menligning med den fremmede, og derfor mener jeg, at denne Told helst burde bortfalde. Jeg kommer dernæst til Position 124, Skibe og Vaade, som er kalkuleret at indbringe Staten et meget ubetydeligt Beløb af 21,200 Kr. Der er sagt saa meget om, hvorfor Skibe helst burde være todfri, at jeg ikke her behøver at gjentage det; men jeg vil ialtsald blot nævne det Moment, at det jo er meget uegentligt, at Skibe kunne siges at indføres her i Landet, saaledes at der alene af det Hensyn ikke burde lægges nogen Told paa dem; thi det er Skibe, som meget ofte slet ikke komme vore egne Havne nær, men som hele deres Lid igjennem færdes i fremmede Hæve. Nu er det vel saa, at den indenlandste Skibsbygningsindustri maasse kunde berettigede til, at der blev lagt Told paa fremmede Skibe, som indføres fra Udlandet, for at ærivalere den Told, som den indenlandste Skibsbygningsindustri har betalt for fra Udlandet indførte Materialer, men det lader sig meget let imødegaa derved, at man efterbetaler eller tilbagebetaler den paa denne Maade erlagte Told paa Skibsbygningsmaterialer. Den næste Position, jeg skal tillade mig at omtale, er Position 134—137, Sukker, Mallas og Sirup. Det er en i finansiel Henseende meget betydelig Position, der paaregnes at kunne indbringe Staten mellem 4½ og 5 Millioner Kroner om Aaret. Jeg skal af Hensyn til den heri Landet bestaaende Sukkerindustri og den Beskyttelse, den hidtil har nydt, ikke fordrifte mig til at foreslaa Sukker til fuldstændig Toldfrihed; men det, jeg vilde anbefale til det høie Things Overveielse, er, at Positionen Sukker kom til at lyde saaledes i Tariffen, at alt uraffineret Rørsukker, som er mørkere end Amsterdamerproven Nr. 19, samt Mallas og Sirup indføres todfrit, at den indenlandste Sukkerfabrikation frigøres for Beskatning, og at alt andet Sukker skal svare 2 Rdr pr. Pund i Told. Herefter vilde altsaa alt Naasukker af Rør kunne indføres todfrit. Naasukker af Rør er ifølge sin Beskaffenhed vel egnet til at overgaa direkte til Forbrug — medens Naasukker af Røer vilde blive belastet med en Told af 2 Rdr pr. Pund. Man vilde herved vinde det Gode for Befolkningen, at den uden Tolds Erlægelse fik Afgang til et nyttigt og sundt Næringsmiddel, hvilket navnlig ogsaa vilde have Betydning for den store Befolkning som et Vinæringsmiddel paa Grund af den behagelige Nydelse, som det bibringer andre Næringsstoffer, medens Sukker ifølge den høie Regjerings Forslag er belastet med en Afgift, som svarer til 40—50—60 Procent af Værdien efter Omstændighedene, hvorved en meget stor Del af Befolkningen dels ligefrem affjæres fra denne Nydelse og dels betydelig indskrænkes deri. Det er tydeligt, at, hvad selve Befolkningen angaar, vilde

den kun kunne være glad ved en saadan Ordning, som jeg har omtalt; men jeg tror, at ogsaa Sukkerindustrien kunde være vel tjent dermed, thi Sukkerfabrikerne vilde beholde omtrent den samme Beskyttelse, som er tiltænkt dem ved den høie Regjerings Forslag, og de ville desuden vinde større Frihed i Indkjøbet af deres Naaproducter. Saaledes som Forholdet nu er, ere de nemlig nødfagede til ved Indkjøb af deres Naasukker at tage Hensyn til, at de Numere, de kjøbe, nærme sig saameget som muligt den Grændse for Sukkerets Svidhed, der afgjør Toldens Forhøielse, selv med Fare for undertiden at overstride denne Grændse, hvorpaa man har haft Exempel, saa at de jo altsaa vilde have langt større Frihed til at bevæge sig, naar de ikke behøvede at tage dette Hensyn. Fremdeles vilde de jo vinde meget Betydeligt i Afsetning af deres Producter, naar Sukker blev saa meget billigere og Forbrugen som Følge deraf vilde tiltage. Men ogsaa den stærkt opblomstrende Røesukkerindustri vilde være veltjent med en saadan Ordning; det vilde være en Beskyttelse mod Indførselen af fremmede Røesukkere, en Beskyttelse, der har et berettiget Krav paa, saa længe der endnu findes fremmede Lande, som beskytte deres egen Røesukkerindustri ved Udførselspræmie, og det vilde jo være en Fordel for Røesukkerindustrien, at den vilde faae Leilighed til at udvikle sig, uden at være hæmmet ved de Vaand, som den Kontrol nødvendigvis maa lægge paa den, der er nødvendig, dersom Beskatningen af den skal opretholdes. Ogsaa for Toldvæsenet vilde det være en stor Fordel, da Sukkerpositionerne under Nr. 134—37 derved vilde reduceres fra 4 til 1 og desuden blive i høi Grad simplificerede. Det vilde ogsaa blive til stor Lettelse for de Handlende, og endelig vilde Toldvæsenets Arbejde lettes betydeligt, naar hele Kontrollen med Røesukkerfabrikerne faldt bort. Det er altsaa klart, at den Ordning, som jeg her foreslaar, vilde være til Fordel for alle Parter undtagen en, nemlig Statskassen; den maa man jo søge at skaffe Kompensation paa anden Maade, og derpaa skal jeg tillade mig at komme tilbage om lidt. Den eneste Position, jeg vil tillade mig at omtale, er Nr. 153, Lømmer og Træ i usforarbejdet eller raat udskaaen Tilstand, som efter den høitæredes Finansminister's Beregning vil bringe Statskassen 560,000 Kr. i Indtægt. Lømmer og Træ er jo i eminent Grad et Naaproduct for saamange Haandværks- og Industrigrene, at alene Hensynet dertil gjør det ønskeligt, at denne Position kunde bortfalde. Der er ikke Tale om, at den indenlandste Skovdrift vil nyde forholdsvis Fordel ved den lave Told paa Træ, idet den indenlandste Skovdrift nærmest er henvist til at søge sin Afsetning aldeles lokalt, og i Reglen ikke vil kunne